

ПРА ПРЭЗІДЭНТА, КНЫША І КОРБУТ

— *Ірына Робертаўна, успомніце, як даведаліся пра такую прыемную для сябе навіну?*

— У канцы года дырэктар нашай СДЮШАР традыцыйна падводзіў вынікі. Не афіцыйна, не пры ўсіх ён сказаў мне: «Рыхтуйцеся ў Мінск, купляйце новы касцюм, у вас узнагароджванне ў Прэзідэнта». Я спачатку наогул не зразумела, што гэта мне.

Цырымонія ўручэння ў Мінску была вельмі ўрачыстая, было вельмі хвалююча, але я адчула гонар, таму што моцных трэнераў па бацьку ў нас у краіне шмат, ёсць з каго выбіраць.

— *Вы марылі пра сустрэчу з Прэзідэнтам?*

— Мне здавалася, што гэта нездзяйсняя, таму не было такіх думак. Я проста выконваю сваю работу, як усе людзі, тым больш да мяне прыходзяць дзеці. Аляксандр Рыгоравіч кожнаму ўручаў граматы, сказаў кожнаму асобныя словы. Мне было сказана, што ён вельмі ганарыцца нашым відам спорту, Прэзідэнт падзякаваў за алімпійскага чэмпіёна. Наогул, віншаваньні было шмат, яны гучалі ад вучняў, калег, сяброў, знаёмых. Патэлефанавала нават мой першы трэнер, было вельмі прыемна.

— *Колькі гадоў вы прысвяцілі трэнерству?*

— Я пачынала працаваць у сваім відзе спорту, у гімнастыцы. Тады нават не ведала, што ёсць такі від спорту, як скачкі на батуте, ён толькі пачынаў развівацца. Але так атрымалася, што я вучылася з першым майстрам спорту па скачках на батуте ў Гродне і ён жартам або ўсур'ёз сказаў: «Прыходзьце да нас працаваць». Адзін раз сказаў, другі, трэці. І нават не магу растлумачыць чаму, але я пагадзілася. У мяне былі добрыя групы на гімнастыцы, з гэтымі ж групамі я і пайшла на батут. Дзеці пайшлі за мной. Дарэчы, дзіця, якое пайшло за мной, — Вольга Рудая, цяпер яна Вольга Анатолеўна Уласава, галоўны трэнер нацыянальнай зборнай і нашага алімпійскага чэмпіёна Уладзіслава Ганчарова.

— *Што вы бачылі тады ў гэтай маленькай дзяўчыцы?*

— Яна была вельмі працаздольнай, смелай, магла спакойна ў тым узросце прымаць рашэнне, ёй можна было штосьці даручыць, адказная дзяўчынка. Калі была маленькай, паказвала вельмі добрыя вынікі, хутка вучыла новыя элементы, акрамя таго, Воля была з добрым характарам.

— *А самі вы трэніраваліся ў яшчэ больш вядомага спецыяліста — Рэнальда Іванавіча Кныша...*

— Так, а побач займалася Воля Корбут. Рэнальд Іванавіч праводзіў шыкоўныя размінкі, якія мы і цяпер памятаем, ён рабіў вельмі сур'ёзныя, цікавыя агульнафізічныя трэніроўкі. Заўсёды даваў добрыя парады. Калі я прыйшла на батут, працавала па метадыцы гімнастыкі, гэта значыць, па метадыках Кныша.

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

«ДЗЕЦІ ПАЙШЛІ ЗА МНОЙ»

— *Часта вучні Рэнальда Іванавіча казалі аб яго няпростым характары.*

— Любы трэнер са сваімі складанасцямі. Скажаць, што мяне гэта моцна закранула, я не магу, можа быць, таму што сама я была з цяжкім характарам. Нядаўна мы сустракаліся з Рэнальдам Іванавічам, размаўлялі, ён даў шмат каштоўных парад. Расказаў, як трэніраваў, як ён бачыць гэты працэс, успомніў, як рыхтаваў Корбут, і падзяліўся меркаваннем, як бы ён рабіў гэта цяпер. Кныш вельмі добры псіхолаг, большасць яго парад датычылася менавіта дысцыпліны, таго, як ён бачыць дзяцей і сам працэс трэніроўкі, ролю трэнера ў гэтым працэсе. Я паслухала, але для мяне не вельмі прымальныя яго падыходы. Кныш мог вельмі добра паставіць тэхніку, у яго матэматычны склад розуму, і ён мог пралічыць, ці зможа зрабіць Вольга Корбут тую ж пятлю, якую ён прыдумаў менавіта для яе. Рэнальд Іванавіч рабіў вельмі шмат практыкаванняў, якія падводзяць да складаных элементаў. Дарэчы, першыя ямы з паралонам зрабіў менавіта Кныш.

— *А якой тады была Вольга Корбут?*

— Яна была старэйшая за нас, калі я пачынала трэніравацца ў гэтай жа зале. Вольга яшчэ не была такой тытулаванай, але ў яе ўжо былі нейкія вынікі. А яе росквіт прыйшоўся дзесьці на мой 5 клас, Вольга тады прыехала з Алімпіяды. Але мы перадзяваліся ў адной раздзявальні, трэніраваліся ў адной зале, сказаць, што ў яе былі нейкія прывілеі, — не. Корбут таксама выходзіла на паstraенне, як усе, яна вельмі добра з намі кантактавала, магла пажартаваць, даць парад.

МЫ НАВАТ НЕ ХАДЗІЛІ Ў АДПАЧЫНАК

— *У маладосці вы бачылі сябе трэнерам ці хацелі дасягнуць вялікіх вынікаў як спартсменка?*

— Да гэтага часу памятаю, і цяпер, калі сустракаліся з Рэнальдам Іванавічам, успаміналі, ён спытаў у мяне: «Ты хочаш стаць алімпійскай чэмпіёнкай?» Я сказала не, не хачу. Мала, хто з дзяцей так адказвае. Вельмі шмат трэба было трэніравацца, гэта было не па мне, хоць казалі, што ў мяне добрыя даныя. Тады мне не хапіла працавітасці і ўседлівасці, адкуль гэтыя якасці з'явіліся, калі я стала працаваць трэнерам, не ведаю. Мяне ўвесь час трэба было прымушаць, матываваць, сама прыйсці ў залу і трэніравацца я не магла. Ды і трэнерам не збіралася я станавіцца. Калі скончыла тэхніку фізкультуры, сказала, што ў залу больш не пайду, уладкавалася інструктарам па спорце на гродзенскую фабрыку цацак. Папрацавала паўгода і зразумела, што даросламу насельніцтву спорт наогул не патрэбны. Мне захацелася пайсці назад на гімнастыку,

іншая справа, што не ўсе спартсмены могуць стаць добрымі трэнерамі, гэта не ўсім дадзена. І гэта, дарэчы, відаць адразу, ёсць у трэнера задаткі ці не. Каб быў вынік, трэба вельмі шмат часу праводзіць у зале, не проста прыйшоў, адпрацаваў і пайшоў. Перад спаборніцтвамі, можа, і два разы на дзень трэба патрэніраваць, хоць гэта і не аплачваецца.

— *А па дзіцяці за некалькі трэніровак можна сказаць, ці зможа яно вырасці ў спартсмена высокага ўзросту?*

— Ёсць дзеці, якія вылучаюцца, але не ўсе адораныя дзеці становяцца чэмпіёнамі, таму што таленавітыя, як правіла, вельмі лянівыя. Калі знойдзецца той чалавек, які прымусіць іх працаваць, то з іх нешта будзе. А ёсць дзеці быццам бы з не вельмі добрымі данымі, але сваёй працаздольнасцю яны могуць дасягнуць многага.

«НІКОЛІ НЕ КАЖУ, ШТО ВАШЫ ДЗЕЦІ БУДУЦЬ ЧЭМПІЁНАМІ»

— *Што вы адчуваеце, калі вучні дасягаюць поспехаў?*

— Спачатку радасць, таму што радуецца вучні. Радуюцца перш за ўсё за іх, за тое, што яны дасягнулі сваіх мэт. Потым спусташэнне і стомленасць, але гэта літаральна адзін дзень, потым прызджаеш у залу і пачынаеш ставіць новыя элементы, таму што наперадзе стаяць новыя мэты, новыя задачы, спаборніцтвы.

— *Бываюць канфлікты з вучнямі?*

— Сур'ёзных ніколі не было, і з бацькамі таксама, больш рабочыя моманты. Калі ты працуеш з маленькімі дзецьмі, бываюць нейкія прэтэнзіі ў бацькоў, гэта нармальна. Не ўсе дзеці могуць скакаць, я імкнуся растлумачыць гэта, не дацягваю да дарослага ўзросту, прапаную іншы від спорту. І ніколі нікому нічога не абяцаю — ні бацькам, ні дзецям. Ніколі не кажу, што вашы дзеці будуць чэмпіёнамі.

— *У чым заключаецца ваш сакрэт падрыхтоўкі пасяховых спартсменаў (вучні Бараноўскай неаднаразова станавіліся прызёрамі чэмпіянатаў свету і Еўропы)?*

— Трэба вельмі гэтага хацець. Калі я стала старшым трэнерам, пачала хацець, каб мае дзеці былі найлепшымі, важна самой сабе даказаць, што я змагу давесці сваіх спартсменаў да высокага ўзросту. Ну і, вядома, перш за ўсё трэба любіць сваю працу і яшчэ працаваць, усяго толькі працаваць. (Усміхаецца.)

— *Колькі часу вы сёння праводзіце ў зале?*

— Чатыры гадзіны раніцай і чатыры гадзіны вечарам, адзін выхадны ў тыдзень. Сёлета нават у адпачынку была, першыню за доўгія гады.

— *У чым вы чэрпаеце сілы?*

— Дзеці прымушаюць працаваць, яны ж прыходзяць, значыць, ты павінен ім нешта даць, хочаш гэтага ці не. Калі не, то трэба ўжо не прыходзіць, а ісці на пенсію, спакойна сядзець дома. Часам прыходзіш у залу і думаеш, напэўна, сёння не атрымаецца. А потым глядзіш — у дзяцей гараць вочы, і ты пачынаеш працаваць. Мне цікава, калі ў дзяцей, якія нічога не ўмелі, раптам пачынае атрымлівацца.

— *Быў момант, калі вы хацелі кінуць і больш не прыходзіць у залу?*

— Так, і я ўладкавалася на падпрацоўку ў школу, вытрымала паўгода. Пасля гэтага сысці нават не спрабавала.

— *Чым вы займаецеся звычайна за межамі залы?*

— Люблю ездзіць адпачываць, падарожнічаць, люблю экскурсіі, таму, калі іду ў адпачынак, заўсёды імкнуся куды-небудзь з'ездзіць, нешта паглядзець, не езджу два разы ў адно і тое ж месца. Люблю лазню, люблю вяззаць, паколькі сям'і ў мяне няма, дзяцей няма, люблю чытаць, глядзець кіно, нашы выступленні ў інтэрнэце. Калі іду адпачываць, не люблю спорт. Усё хачу пачаць займацца ёгай, але час супадае з маімі трэніроўкамі.

Р. С. Адказваючы на пытанні, Ірына Робертаўна глядзела мне ў вочы, але нейкім чынам у полі яе зроку знаходзіліся і ўсе чатыры батуты ў зале. Яна бачыла, хто з вучняў недакруціў сальта, хто сагнуў ногі і недацягнуў насочкі. Па ходзе гутаркі яна тлумачыла не толькі мне, але і ім, як рабіць правільна, за гадзіну размовы да яе падыходзіла каля дзясятка вучняў, а яна ні разу не падвысіла голасу, як гэта часта можна сустрэць на трэніроўках, і не пакінула без увагі ні аднаго пытання. Мінск — Гродна — Мінск.

Напярэдадні падзеі

НОВЫ СЕЗОН — НОВЫЯ ЧАКАННІ

Сёлета Кубак Федэрацыі разыграюць 57-ы раз

Жаночыя зборныя Беларусі і Германіі сустрэнуцца 9—10 лютага ў рамках I раўнда Сусветнай групы Кубка Федэрацыі 2019 года, каб паспрачацца за пуцёўку ў паўфінал прэстыжнага сусветнага першынства. Каманды згуляюць у нямецкім Браўншвайгу.

Капітан зборнай Беларусі Таццяна Пучак выклікала на матч з немкамі самых моцных і вопытных тэнісістак.

У адпаведнасці з рэйтынгам роля лідара беларускай каманды далася 9-й ракетцы свету Арыне Сабаленцы. Акрамя яе ў склад трапілі Аляксандра Сасновіч, Вера Лапка і Лідзія Марозава. Таксама прыемна, што ў шэрагі зборнай вярнулася Вікторыя Азаранка, якая не прымаля ўдзелу ў матчах Кубка Федэрацыі з красавіка 2016 года.

Капітан зборнай Германіі Энс Гёрлах уключыў у склад матча супраць беларусак Андрэа Петкавіч, Мона Бартэль, Лауру Зігемунд, Таццяну Марыя і Ганну-Лену Гронфельд. «У нас вельмі дасведчаная і збалансаваная каманда, якой можна даверыць многае», — сказаў капітан зборнай Германіі.

Адзначым, што нямецкія тэнісісткі ўдзельнічаюць у Кубку Федэрацыі з 1963 года, за 57 гадоў яны двойчы ўздымалі над галавой гапоўны трафей, стаўшы чэмпіёнкамі ў 1987 і 1992 гадах. У сезоне 2018 года зборная Германіі ў I раўндзе Сусветнай групы на хардзе мінскай «Чыжоўка-Арэны» абыграла Беларусь з лікам 3:2, але ў паўфіналеступіла будучым пераможцам турніру камандзе Чэхіі — 1:4.

Зараз зборная Беларусі займае 3-е месца ў рэйтынгу Кубка Федэрацыі, немкі размясціліся на 5-м радку. Гэта будзе другая сустрэча дзвюх камандаў у рамках сусветнага першынства.

Дар'я ЛАБАЖЭВІЧ.
Фота
Ганны ЗАНКАВІЧ.